

РЕШЕНИЕ

№ 34962

гр. София, 10.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в публично заседание на 10.09.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **10147** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 44, ал. 6 от Закона за чужденците в Република България.

С жалба, вх. № 28565/11.08.2026 г. адвокат Д. Г., като пълномощник на М. А. М. – [дата на раждане] в С., е оспорила от негово име ЗАПОВЕД № УРИ 5392 ПАМ-390/04.08.2026 г. на ВПД началник на Отдел „Миграция“ - СДВР, с която, на основание чл. 44, ал. 6 от Закона за чужденците в РБ лицето е принудително настанен в СДВНЧ за срок „не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване“.

Жалбоподателят не се явява лично, а се представлява от адвокат Д. Г., която поддържа жалбата, с която се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на заповедта. Не претендира разноси.

Ответникът, чрез упълномощен юрисконсулт И., се явява в съдебно заседание, представя документи за компетентност на органа, издал акта, изразява становище за неоснователност на жалбата и искане за юрисконсултско възнаграждение. Също така представя и писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема по същество следното:

В административната преписка са налице данни за това, че понастоящем М. А. М. – [дата на раждане] в С. е със статут на незаконно пребиваващ в РБ, както и че: със Заповед рег. № УРИ 5377з -556/09.08.2024 г., издадена от началника на ОДМВР – С. 3. е постановена ПАМ „връщане до страната на произход“. Като се позовава на изложените в докладната записка с рег. № УРИ 5392р – 428 от 04.08.2026 г. данни и на издадената Заповед рег. № УРИ 5377з -556/09.08.2024 г., за обезпечаване изпълнението ѝ, и поради опасност

чужденецът да се укрие началникът на Отдел „Миграция“ - СДВР с процесната по настоящото дело Заповед № УРИ 5392 ПАМ-390/04.08.2026 г. заповядва принудително настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) на чужденеца.

Съдът преценява жалбата като процесуално допустима за разглеждане, но неоснователна. Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 44, ал 1 от ЗЧРБ – началник на отдел "Миграция" при СДВР – С. С., с правомощия съгласно Заповед за временно преназначаване на длъжността с рег. № 8121К - 10007 / 14.07.2026г., като със Заповед рег. № 513з – 9426 от 06.12.2018 г. на директора на СДВР са възложени компетенции относно налагането на конкретната принудителна административна мярка.

Спазени са законовите изисквания за форма и съдържание, включително и предвидените в ал. 10, на чл. 44 от ЗЧРБ – посочена е необходимостта и законното основание за принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ - обезпечаване изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, ал. 1, вр. чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Разпоредбата на чл. 44 ал. 8 от ЗЧРБ определя срока на настаняването, който „продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца“. Чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ, предвижда „настаняването на чужденци в специалните домове“ да се извършва „въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал. 1, като в заповедта изрично се посочват необходимостта и законното основание за настаняването, прилага се и копие от заповедта за наложената принудителна административна мярка връщане или експулсиране“. Съгласно чл. 46а, ал. 1 от ЗЧРБ, заповедта за принудително настаняване в специален дом може да се обжалва в 14-дневен срок от фактическото настаняване по реда на АПК, като „жалбата не спира изпълнението на заповедта“.

Настаняването на М. А. М. – [дата на раждане] в С. в СДВНЧ е последица от наложената по отношение на него ПАМ, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ. Установени са и не се оспорват от страна на жалбоподателя изложените в оспорената заповед и в докладната записка данни, че пребивава незаконно в РБ и отказва да се завърне доброволно в страната на произход. Хипотезите, очертани в ал. 6 на чл. 44 ЗЧРБ, за принудително настаняване в СДВНЧ, в случай, че не е възможно ефективно прилагане на други достатъчни, но по-леки принудителни мерки са идентични с тези по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО: когато е налице опасност от укриване, или когато засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Каза се, че ответникът е приел наличие на опасност от укриване, позовавайки се на цитираната докладна записка.

Проверката за законосъобразност, която съдът дължи в настоящото производство включва проверка за наличие на материално правните предпоставки, при наличието на които следва да бъдат приложени ограничения на правото на свободно придвижване на жалбоподателя, а именно – опасност от укриване или възпрепятстване изпълнението на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ при кумулативното наличие на липса на възможности за прилагане на друга/и по - леки мерки от предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, които

могат да обезпечат процеса на извеждане от страната.

Съдът приема, че реално съществува такава опасност, предвид поведението на чужденеца и потвърденото от него нежелание да се завърне в С.. От друга страна чужденецът не е установил и доказал наличието на обстоятелства за налагане на обезпечителни мерки, по смисъла на чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ. Видно от представената по делото докладна записка, същият не разполага с адрес в страната, парични средства, близки или роднини, както и валидни документи. Всичко това прави невъзможно налагането на някоя от по-леките обезпечителни мерки, изброени в чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ. В цитираната докладна записка от проведената беседа е установено, че чуждият гражданин е влязъл в страната нелегално, не пребивава на установения настоящ адрес – в [населено място] и няма намерение да се завърне в страната си по произход. Съдът приема, че по отношение на чужденеца са налице такива конкретни фактически данни, които сочат за опасност от укриване – същият веднъж е преминал границата нелегално, няма близки в страната, не притежава средства и желание да я напусне.

Видно от Решение на Председателя на ДАБ-МС № 1203/03.02.2025 г. М. М. е кандидатствал за международна закрила, като му е отказан хуманитарен статут и статут на бежанец. Решението на Председателя на ДАБ при МС е обжалвано и е потвърдено с Решение № 5489 от 29.05.2025 г. по описа на Административен съд - Хасково, влязло в сила. Дори след това да е подадена последваща молба по смисъла на ЗУБ следва да се има предвид разпоредбата на чл. 44, ал.12 ЗЧРБ, според която настаняването в специалните домове за временно настаняване на чужденци не се прекратява, когато има сериозни основания да се предполага, че чужденецът е подал последваща молба за международна закрила единствено с цел да забави или да затрудни изпълнението на наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 или 3.

Настоящият съдебен състав с оглед всички събрани доказателства по делото счита, че лицето М. М. към днешна дата, а и към момента на издаване на заповедта продължава да има качеството на незаконно пребиваващ в страната чужденец. Правният статус, който даден чужд гражданин има, е решаващ за правомощията на държавата, в лицето на нейните компетентни органи, спрямо него. С оглед на това правилното установяване на правния статус на чуждия гражданин е елемент на материалната законосъобразност на предприетите спрямо него мерки.

В тази връзка, в хода на настоящото производство от процесуалния представител на жалбоподателя са представени писмени документи, които целят да докажат, че лицето има адрес за пребиваване на територията на Република България и получава доходи въз основа на сключен с работодател трудов договор. Тези обстоятелства, обаче нямат отношение към предмета на текущото дело, където причината за настаняване в СДВНЧ е свързана с наличието на опасност от укриване на чужденеца. Съдът приема, че такава опасност е налице, тъй като М. М. не притежава валиден документ за самоличност като по този начин лесно може да се укрие и в същото време категорично отказва да се завърне в страната си на произход и заявява, че ще възпрепятства изпълнението на наложената му ПАМ, за да остане в Европа.

По делото е представен също и амбулаторен лист за наблюдение върху протичането на бременността на Р. М. М. и удостоверение за сключен религиозен брак между М. М. и Р. М. М., като последната е разпитана като свидетел по делото. Действително в показанията си свидетелката потвърждава така сключения религиозен брак, както и че желае М. М. да остане в България, защото е бременна от него и иска да бъдат семейство.

Но въпреки представените доказателства съдът намира, че същите в своята съвкупност са противоречиви и неубедителни. Така например в своите показания пред съда свидетелката твърди, че познава жалбоподателя от 21.10.2025 г. и са женени от 13.01.2026 г., а в представеното свидетелство за религиозен брак е посочено, че същият е сключен на 08.01.2026 г.

Съдът не кредитира обсъдените по-горе доказателства като достоверни и същите не променят извода му за законосъобразност на издадената заповед спрямо жалбоподателя. Процесната заповед следва да се приеме за мотивирана на основание посочената заповед за наложената ПАМ "връщане" на жалбоподателя, чието изпълнение следва да се обезпечи и причината „опасност от укриване“ каквато е явно налична. Посочените обстоятелства за оспорвания съставляват и предвидени в националното право критерии, според които е налице опасност от укриване според пар.1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ - "Опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка като се опита да се укрие.

Според настоящия съдебен състав, оспорената заповед не противоречи и на легитимната цел в закона – да осигури необходимия период за техническа подготовка съпътстваща изпълнението на наложената на жалбоподателя ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Ограничаването на правата му за период, съобразен със стандартите на § 5 и § 6 на член 15 от Директива 2008/115/ЕО, при липса на основания за прилагане на алтернативните възможности по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, съответства на изискванията на чл. 6 от АПК, чл. 15, § 1, ал. 2 от Директивата. В конкретния казус правомерното ограничаване на правото на свобода, гарантирано от чл. 6 от Хартата за основните права на ЕС и разпоредбата на чл. 5 § 1, б. "f" от КЗПЧОС, е предпоставено от приложението на друг основен принцип при изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – върховенството на закона. Задържането е било необходимо, за да се обезпечи успешното извеждане на чужденеца при наличните обективни данни за опасност от укриване. Установиха се предпоставките, предвидени в чл. 44, ал. 6 и, ал. 8 от ЗЧРБ като основания за издаване на заповед за настаняване в СДНВЧ на чужденеца и процесната заповед е материално-законосъобразна по чл.146, т.4 АПК.

В заключение, оспорената Заповед № УРИ 5392 ПАМ-390/04.08.2026 г. на ВПД началник на Отдел „Миграция“ - СДВР е: постановена от компетентен административен орган; съответства на изискванията за форма и е съобразена с коментираните по – горе материалноправни условия за принудителното настаняване на М. А. М. – [дата на раждане] в С. в СДВНЧ, при Дирекция „Миграция“ - МВР. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

На ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ определя в размер на 51.13 евро.

Водим от горното и на основание чл. 44, ал. 8, вр. чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 ЗЧРБ, Административен съд София - град, 86^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. М. – [дата на раждане] в С., чрез адвокат Д. Г., срещу ЗАПОВЕД № УРИ 5392 ПАМ-390/04.08.2026 г. на ВПД началник на Отдел „Миграция“ - СДВР, с която, на основание чл. 44, ал. 6 от Закона за чужденците в РБ лицето е

принудително настанен в СДВНЧ за срок „не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване“.

ОСЪЖДА М. А. М. – оден на 13.01.2000 г. в С. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 51.13 евро (петдесет и едно евро и тринадесет евроцента) юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.